

Goede raad is duur...

Een duiker weet dat als je in het duister duikt, en de maan verlicht de hemel, dat je onder water beter kunt zien dan boven water. Dit mag gelden als het bewijs dat al naargelang de omstandigheden de zaken er helemaal anders uitzien dan je denkt.

Valentijn is de dag der verliefden.

Het is de dag waarop de vrouw verwacht dat haar man komt aandraven met een fantastisch boeket en haar overlaad met lof- en liefdebetuigingen.

Ik heb het daar moeilijk mee. Niet omdat dat boeket te duur is of omdat ik me onwennig voel met een bos bloemen in de hand. Neen, want als ik met bloemen kom worden die bijna uit mijn handen gerukt en in een vaas geploft. Waarna ik een vluchtige kus zal ontvangen als beloning voor de inspanning van minstens een uur.

De vrouw is geëmancipeerd en is evenwaardig aan de man. Als dat zo is, waarom gaat die vrouw dan niet naar de winkel en koopt de auto die de man al zo lang verlangt?

Waarom moeten die cadeaus dan altijd van de man komen? Het stemt tot nadenken.

De liefde moet van twee kanten komen nietwaar? Ik heb dus bewust nagelaten van dat grote boeket rozen te kopen zoals verleden jaar. Trouwens je koopt niet elk jaar een boeket met 65 rozen? Eén roos voor elk jaar. Zelfs bij een grossier is dat een flinke rekening. Ik ga in de bloemenwinkel in de buurt. Een gepensioneerde scharrelaar komt dan met veel omhaal de bloemen persoonlijk afgeven. Het wow effect is des te groter en de vraag "van wie zou dat komen?" is nog indringender. Kortom, als je geld uitgeeft aan je vrouw denk dan tweemaal na.

Een hulpmiddel bij een aankoop dat steeds werkt is; ga eens over de grens naar Zeeland. Men leeft daar heel zuinig. Valentijn wordt er ook intens gevierd. Ga eens kijken in de bloemenwinkels wat men daar aanbiedt.

Geen dure boeketten hoor. Neen, een krokusbol in een glas met een kaartje met een hartje. Kostprijs €1,50. De uitleg is dat het gaat om het gebaar.

Trouwens als de liefde er toch al is waarom moet je dan per se die open deur nog eens intrappen en tweemaal liefde betuigen? Tweemaal "ja" betekent in veel oosterse landen "neen."

Met andere woorden: Zeeuwen zijn zuinige mensen ze gaan die bol kopen en gebruiken hem volgend jaar weer. Dat is dan 0,75€ per jaar.

Het bijgevoegde kaartje kan je hergebruiken. Maar doe er dan een drupje parfum op uit een ander flesje.

Dan zijn er de beloftes. Wat je in een huwelijk allemaal aan elkaar beloofd, dat is het één en het ander.

Mijn vrouw was haar oorbel kwijt. Met veel blabla wordt dit enkele malen aan manlief gemeld. Ik vermoed, met de onderliggende wens van wanneer gaan we nieuwe kopen. En met mijn argwaan van: "Is ze die wel degelijk kwijt? Of is dit een middel om aan nieuwe te geraken?"

Een doorwinterd echtgenoot moet je in ons land echter geen smoelen leren trekken. Ik denk dan tweemaal na en besluit naar de diamantstad Antwerpen te gaan. Sinds de regularisatie van de diamantwereld en de controles is diamant duurder geworden. Ik ga in het Diamond Center binnen na een afspraak.

Mijn vrouw voelt zich echt ongemakkelijk en zegt: "Allez wat doet gij nu"? Wellicht denkt ze dat we daar diamanten oorbellen zullen kopen.

Niets is zo simpel als diamant. Het gaat over de C's. Clarity, cut, carat. Men vraagt wat we willen. Ik zeg alleen het beste is goed. De verkoper monstert ons vakkundig van boven tot onder en denkt dat wij ofwel steenrijk zijn, ofwel ergens een erfenis hebben gedaan, want we zien er niet echt uit als gangsters. Een koppel op leeftijd, de vrouw wat moeilijk ter been, de man met gebogen rug.

Hij pakt het professioneel aan en toont enkele exemplaren. Ik zeg neen minimum 1 karaat. "Ja, zegt hij, vermits je twee oorbellen wilt komt dat op €25000." Voor de show stel ik nog wat vragen. "Hoelang moet ik wachten bij bestelling?" "Willen jullie een voorschot?" Inmiddels is mijn scheenbeen blauw geschopt door mijn eega. "Wat gaat gij doen?" "Zijt gij zot?"

Ik blijf doodkalm. Een bediende loodst ons naar de lift. Buiten op straat zegt mijn vrouw: "Gij gaat toch geen €25000 betalen voor mijn oorbellen zeker?" Ik zeg: "Welnee, als jij die niet wil koop ik die niet."

Dit is oerdegelijk Vlaams boerenverstand.

Het resultaat: Ik heb met Valentijn voor mijn vrouw een echte narcisbol gekocht in een glaasje voor €1,50.

Kon ik het helpen dat ze die dure diamanten niet wou?

Sam

